

Socialistiskt hyckleri och frisinnad kortsynthet

Vardagstryck

National Library
of Sweden

Socialistiskt hyckleri och frisinnad kortsynthet.

En del socialistiska tidningar, som stå regeringen mer eller mindre nära, ha på sistone börjat intaga en något moderatare hållning i fråga om den hänsynslösa kampen mot arbetsvilliga och sådana, som icke anse sig skyldiga att respektera strejkande och blockaderande revolutionära arbetaregruppers alla drastiska ukaser, självvåldiga och brottsliga tilltag. I en av dessa socialistiska tidningar hette det alltså nyligen, att de radikala inom arbetarrörelsen borde besinna, huruvida icke de genom sin gåpåare-taktik framkallat de motåtgärder, som vidtagits bland annat genom bildandet av sammanslutningen "Arbetets frihet" etc. Även har från samma håll framhållits, att det blott skadar arbetarrörelsen, då rena fysiska våldshandlingar begås mot de "osolidariska", "strejkbrytarna", "förrädarna", för att nu begagna några av de vanliga öknamnen. Det funnes ju andra lika verksamma medel o. s. v. Emellertid kan man mycket väl på själva tonen i denna moderata hållning märka, att det här gäller taktik och icke en sinnes- eller principförändring. De om moderation vittnande orden synas knappast vilja komma fram, och någon känsla av rättmätig harm över terrorismen, laglösheten och råheten letar man fåfängt efter. Det är också lärorikt att iakttaga hur de radikale, de uppenbart revolutionäre, värdesätta de regeringssocialistiska organens uppträdande i hithörande fall. Syndikalister och kommunister och sådana socialister, som öppet sympatisera med parollen: "skärp kampen", tala om feghet, hyckleri och fariseism med mera i den stilen och erinra om, att *alla* socialister ju stå på den sociala kampens grund. Även den stora massan, som står bakom regeringssocialisterna, toge heller icke på allvar talet om moderation. På det stora hela taget ställde sig dock fortfarande de socialistiskt organiserade arbetarne solidariska med dem, som gått i spetsen vid våldförandet på arbetsvilliga och som brutalast förföljt blockerade o. s. v. Ja, detta är tyvärr den rena sanningen. Det har blivit en följd av de socialistiska klasskampsteorierna, att de "kamrater", som gått i spetsen för terroristiska handlingar, betraktats som "hjältar", och då några sådana träffats av lagens arm, ha de fått alla de organiserades stöd och sympati . . .

Om nu de moderatäre socialister, som verkligen önskade en genomgående förändring i dessa uppenbart vidriga förhållanden, erkände, vad som brutits och krävde, att våldsverkare borde utslutas ur respektive föreningar och förklarade, att nävrätten och förföljelsen av oskyldiga kvinnor och barn t. ex. är en skam, så skulle man kunna tro på en allvarlig förändring i uppfattning.

Men hittills ha kanhända de rent revolutionära icke alldeles orätt, då de

tala om de andras fariseism och hyckleri . . .

Under den nu så aktuella diskussionen om hithörande ting ha de s. k. frisinnade organen här och där i landet också tagit till orda och visserligen i regel fördömt förföljelserna och våldshandlingarne, men eljest lagt i dagen kortsynthet eller ren brist på kännedom om den socialistiska fackföreningsrörelsens ursprung och väsen. Sålunda hette det i ett av dessa organ, att det borde bliva de gamla lugna elementen inom arbetarrörelsen själv, som måste taga itu med de ytterlighetstendenser, vilka — "smugit sig in i arbetarrörelsen".

Ånej! De tendenserna ha sannerligen icke *smugit* sig in i en eljest lugn och stillsam arbetarrörelse. Våldstendenserna voro med från början och utgjorde en teoretisk beståndsdel i den revolutionära fackföreningsrörelse, som tvångsanslöt sig själv till socialismen och socialismens politiska parti. Vi ha många mörka punkter i denna historia. Otaliga öppna våldsdåd, gillade av hela den socialistiska rörelsen — några få samvetsbetänkligheter skola vi icke nämna —, ännu flera av den stora allmänheten föga kända förföljelser till döds av missshagliga och hänsynslös, ihärdig revolutionär propaganda även av dem, som nu sitta vid konungens rådsbord — se där sanningen!

Våldstendenserna ha sålunda icke så nytt ursprung i vårt land. Om moderationen ha vi redan talat.

Men beträffande den liberala kortsyntheten och bristen på insikt i sakens kärna å det hållet, kan det vara skäl i att erinra om lärdomarne från Italien, riktigt aktuella just nu. För fyra år sedan läto de italienska liberalerna och demokraterna vid makten de revolutionära socialisterna ha sin "frihet". De revolutionära strejkerna blevo allt våldsamare, de arbetsvillige fingo inget skydd, allmänheten trakaserades, och slutligen gick det så långt — det hände, som bekant på hösten för fyra år sedan —, att beväpnade arbetare "erövrade" fabriker och verkstäder, utan att den demokratiska regeringen grep in eller skyddade ägarne eller dem, som eljest trakaserades.

Hur sedan de erövrade arbetsplatserna måste återlämnas hör icke hit. Men *det* hör hit, att den demokratiska regeringens slapphet, kortsynthet och oförstånd måste betecknas som inkörsporten till de bittra inbördes strider, som de liberala och demokraterna nu så djupt beklaga. De icke i tid undertryckta våldstendenserna och våldshandlingarne å socialistiskt håll, födde den fascistiska våldstaktiken, som kunde undvikits, om regeringen i tid gjort sin plikt.

Detta måtte väl vara lärorikt för de liberala och frisinnade även hos oss och för övrigt även för socialisterna, om de äro i stånd att lära.

